

studiu biblic

Cartea JUDECĂTORI (2)

Caracterul biruinței

Victoriile obținute de judecători nu au fost niciodată de natură războinică, adică nu au fost victorii de crotopire, ci dușmanii lor au căutat să le distrugă libertatea și să le răpească partea de moștenire, care le-a fost dată de Dumnezeu. Fiecare bătălie, care a fost dusă de aceste căpetenii ale lui Israel, a avut drept scop să mențină existența națională și să apere proprietatea lor.

Intenția lui Dumnezeu a fost ca poporul Său să fie totdeauna biruitor. Când au trecut Iordanul, Dumnezeu a fost cu ei în puterea atotputerniciei Sale și, dacă mai departe ar fi fost ascultători, n-ar fi fost posibil să fie pus pe spatele lor nici un jug. Însă ei s-au întors de la El și astfel au cules roadele amare ale decăderii lor. Ei s-au datat păcatelor și idolilor celorlalți popoare și astfel au ajuns în robia lor. Dumnezeu, care i-a bătut odinioară pe egipteni și i-a dat lui Israel țara făgăduită, este și astăzi Același; El ne-a adus eliberarea și ne-a dăruit o moștenire nestrăicătoare și care nu se poate veșteji. Aceasta este ceea ce vestește Evanghelia, iar toți cei care au primit-o, se pot bucura de marele Salvator, care „prin moarte l-a desființat pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și i-a eliberat pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor“ (Evrei 2.14-15).

Această eliberare de sub puterea diavolului a lucrat ca noi să putem intra în stăpânirea și savurarea bogățiilor minunate, care ne-au fost dăruite în și cu Hristos. Suntem însă atenționați să rămânem tari în această libertate de care am avut parte, căci pericolul de a ajunge sub un jug de robie este totdeauna prezent. De fiecare dată când inima merge după lucrurile lumii acesteia și după carne, vom fi robiți ca și fiii lui Iacov și vom fi robii aceluia pe care îi urmăm. Prin aceasta, slujba și mărturia noastră sunt paralizate, noi înșine suntem nefericiți și nefolositori altora.

Dacă stăm tari în libertatea pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, având ochi simpli și inimă neîmpărțită, atunci suntem în stare să ne împlinim înalta noastră chemare de martori ai lui Hristos și să câștigăm pentru El noua țară, căci orice suflet, care va fi mântuit prin mărturia noastră, reprezintă o nouă porțiune din țară, care este luată de sub puterea dușmanului și câștigată pentru împărăția Domnului și pentru proslăvirea Lui.

Secretul libertății creștine

Domnul ne-a eliberat de sub jugul satanei și al păcatului, așa că noi ne putem pune în întregime la dispoziția lui Dumnezeu (compară Romani 6.13). Acesta este secretul unei vieți fericite în libertatea creștină, căci, dacă ne supunem jugului Său, devenim liberi de oricare alt jug. Jugul Său nu este greu și nu apasă asupra noastră, din contră, este ușor. Dacă ne predăm lui Dumnezeu, ne predăm Unuia, a cărui dragoste nemărginită S-a arătat față de noi în moartea lui Isus. Sângele Său, prin care am fost salvați, este garanția și semnul unei iubiri, care este așa de mare, încât nu o putem înțelege pe deplin. Cunoașterea acestei iubiri ne constrânge să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Domnul, care ne-a iubit așa de mult.

Un punct important

În istoria de odinioară a lui Israel găsim o particularitate, care ne atrage atenția: citim în 1 Împărați 6 că de la eliberarea din Egipt și până la construirea Templului prin Solomon au trecut 480 de ani. Din vorbirea lui Pavel înaintea iudeilor (Faptele Apostolilor 13) reiese de fapt un număr de 573 de ani; deci între cele două relatări există o diferență de 93 de ani. Necredinciosul ar putea ridica întrebări cu privire la inspirația divină a Bibliei la auzul acestei

contradicții — o nepotrivire care ar fi fost evitată chiar și de atenția omului obișnuit. Dar tocmai în ceea ce omul necredincios vede o contradicție, cel care se lasă îndrumat de Dumnezeu găsește o învățătură importantă:

Construcția templului prin Solomon a corespuns intențiilor lui Dumnezeu, pe care El le-a avut cu poporul Său. El i-a răscumpărat, ca să trăiască pentru El și să-I pregătească o locuință (Exod 15.2). Însă în cei 93 de ani, în care au slujit dușmanilor Lui și ai lor, nu au trăit sub domnia Domnului. Aceasta nu a corespuns planului propriu-zis al lui Dumnezeu cu ei și de aceea, în numărarea anilor, El nu a inclus acești ani triști.

În Faptele Apostolilor dimpotrivă, apostolul Pavel a vrut să arate ascultătorilor săi că numai Hristos trebuie să devină speranța lor. Pavel le-a arătat că toți, în afară de El, au eșuat. Chiar și David, eliberatorul lor cel mai mare și mândria lor, a trebuit să moară și să vadă putrezirea. Aceasta era partea responsabilității lor și de aceea anii ratării sunt socotiți aici, pentru ca Hristos cel înviat, în desăvârșirea Lui și în victoria Sa asupra tuturor dușmanilor, să poată ieși în evidență într-o opoziție binecuvântată față de ceea ce s-a petrecut înaintea Lui.

Cei 93 de ani care lipsesc în calculele lui Dumnezeu, când este vorba de hotărârile Sale cu poporul Său, par să fie constituiți după cum urmează:

8 ani sub împăratul Mesopotamiei (Judecători 3.8)

18 ani sub împăratul Moabului (Judecători 3.14)

20 de ani sub împăratul Canaanului (Judecători 4.2)

7 ani sub Madian (Judecători 6.1)

40 de ani sub împăratul filistenilor (Judecători 13.1).

În capitolul 10, versetul 8 mai găsim și apăsarea din partea amoniților, timp de 18 ani, însă aici se spune clar că aceasta a avut loc de partea cealaltă a Iordanului (deci nu în țara făgăduită); de aceea nu trebuie luați în considerare în acest calcul.

Dacă aceasta este adevărata explicație pentru o contradicție aparentă (și noi credem că ea există), atunci ea ne învață ceva foarte important: toate zilele, care nu sunt trăite sub conducerea lui Dumnezeu, sunt zile pierdute. Nu trăim realmente sub conducerea Lui, dacă ne găsim încă sub robia dușmanilor noștri. Abia când sufletul nostru este eliberat, iar Hristos și lucrurile Lui au prioritate în viața noastră, putem spune că trăim cu adevărat sub domnia Sa. Toate celelalte sunt moarte și pierdere.

Toate acestea vor deveni vizibile înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, când lucrarea fiecăruia va fi dată pe față. Atunci vom vedea că fiecare zi, pe care am trăit-o pentru lume, carne, satana sau oricine altcineva și nu pentru Hristos, a fost o zi pierdută. „Dacă lucrarea cuiva va fi mistuită, el va suferi pierdere; însă el va fi mântuit, dar așa, ca prin foc“ (1 Corinteni 3.15).

Este bine să ne gândim cu seriozitate la aceste lucruri importante și să ne amintim că ne mai stau puține zile la dispoziție. Venirea Domnului este gata să aibă loc; atunci El, prin puterea Sa eliberatoare, ne va muta în fericirea veșnică a Casei Tatălui și, când vom privi înapoi la drumul pe care am mers, va trebui să așezăm cuvântul PIERDERE peste orice zi și peste orice oră, în care Hristos nu a ocupat locul întâi în viața noastră, căci atunci vom vedea lucrurile așa cum le vede Dumnezeu.

Este clar că numai o viață sub conducerea Sa este o viață adevărată, că numai aceasta are valoare pentru veșnicie. Lumea gândește complet altfel în privința aceasta și carnea din noi vrea să ne inspire și să ne facă să credem că se merită să savurăm mai mult plăcerea, comoditatea, asemănarea cu lumea, lauda, banii și desfătarea; însă în adâncul inimii noastre știm și, conduși de Duhul, recunoaștem foarte clar că marile lucrări ale oamenilor vor fi nimicite odată, în timp ce lucrarea pentru Domnul nu va fi în zadar niciodată. Pământul și lucrurile lui vor fi nimicite; moștenirea noastră și lucrurile divine sunt dimpotrivă prețioase și nepieritoare.

Păstrarea poziției

Pentru orice copil al lui Dumnezeu este posibil, ca un bun soldat al lui Isus Hristos, să lupte împotriva dușmanului și să urmeze cu curaj steagul mărturiei Domnului. Din păcate, această adevărată luptă creștină este foarte rară în discuțiile noastre. Suntem în stare să luăm sabia în mână și să atacăm abia când biruințele, despre care vorbim, au fost câștigate. Ca să biruim lumea, trebuie „să păstrăm poziția“ față de dușmanul care încearcă să cucerească orice palmă de loc în inima noastră și să ne facă nefolositori pentru Domnul. Pe scurt: noi trebuie să fim dependenți de Hristos. Putem să ne simțim slăbiciunea și neputința de a face ceva pentru Mântuitorul pe care Îl iubim, însă ne putem ține strâns de El; pentru cei care fac lucrul acesta, nimic nu este imposibil.

Oricum, pentru aceasta, legătura noastră cu El trebuie să fie intactă.

Când un general pornește cu soldații săi împotriva dușmanului, trebuie să țină permanent legătura cu trupele de întărire. El va fi biruit, dacă uită lucrul acesta, căci acolo se găsește hrană, muniție și tot ceea ce îi trebuie. Dușmanul va folosi toată puterea, ca să-l împrejmuiască și să-l izoleze de trupele de întărire. De aceea trebuie să păstreze cu orice preț această legătură, căci, dacă este neglijent în privința aceasta, toată vitejia și entuziasmul oamenilor lui sunt zadarnice. Și noi trebuie să rămânem în legătură cu baza noastră de operare, dacă vrem să fim victorioși. Diavolul este un dușman înfrânt și el folosește toate mijloacele, ca să ne despartă de acest izvor; de aceea avem atenționarea că este absolut necesar ca din toată inima să depindem de Domnul Isus, căci tot ajutorul nostru este numai în El.

Domnul ne este absolut necesar, dar și atotsuficient și nu putem cădea, dacă ne ținem de El. Datoria noastră este:

- să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu (Romani 6.13)
- să ne alipim de Domnul (1 Corinteni 6.17)
- să umblăm în Duhul (Galateni 5.16).

Atunci vom fi biruitori glorioși prin Acela care ne-a iubit.

J. T. M.

Ferice de omul...

Plăcerea lui este în legea Domnului...El este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui și a cărui frunză nu se veștejește; și tot ce face prosperă.

Acest om binecuvântat din Psalmul 1 este imaginea ideală a lui Dumnezeu despre ceea ce trebuie să fie un om pe acest pământ. Acest ideal își găsește împlinirea în comportamentul Domnului Isus, care a făcut întotdeauna ceea ce plăcea Tatălui. Noi suntem chemați să umblăm cum a umblat El, după exemplul pe care ni l-a lăsat (1 Petru 2.21). Pentru a putea face aceasta, trebuie să fim născuți din nou. Dumnezeu dorește să trăim o viață de despărțire de tot ce este rău. Acest om binecuvântat din Psalmul 1 evită orice asociere cu oamenii nelegiuți. Cuvântul lui Dumnezeu îi este prețios, este hrana lui spirituală. El este mereu roditor, fiind comparat cu un pom care își întinde rădăcinile adânc în pământ, până la pâraiele de apă.

Astfel preia ceea ce are nevoie pentru creșterea lui. Pentru toți cei ce îl cunosc, este o mărturie a lui Dumnezeu, pentru că aceștia văd ce măreț lucrează harul în sufletul lui.

H.A. Ironside